

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXII. De libertate ac fiducia decurionis Beroeensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Socrates, etiam si appellatus esset Cris-
tias: neque Pythagoras, licet Phalaris
dictus esset, ulla labe adpersi fuissent
ob nominum commutationem. Sed
neque Nireus, quamvis Theristes vo-
catus esset, ideo formæ quam à natura
acceperat, jacturam ullam fecisset. Sed
nihil horum animo reputans is qui ista
didicerat, imposito nobis neutiquam
conveniente vocabulo, læsurum se nos
credidit. Et oraculorum mendaciis fi-
dem habens, minabatur se simula-
chrom impudicæ deæ in Christiano-
rum Ecclesiis collocaturum.

Α χειρίας, κ̅ φάλαιεις ὁ πυθαγόρας παρονο-
γοῦσθῃ, λώβης ἀν̅ μείζον̅ πνός ἐκ τ̅ τῆς ἀνο-
ματίων μεταβολῆς. εἰδὲ γε εἰ ὁ κηρός θεροπῆς
ἐπεκλήθη, ἀπάλεσεν ἀν̅ ὁ παῖς τ̅ φύσεως ἐ-
δέξατο κάλλος. ἀλλὰ τέτων εἰδὲν ὁ ταῦτα
ῶ παιδοδιδάσκων εἰς γέν̅ λαβών, ἐκ τ̅ εἰδῶ
μύθεν ἡμῖν ἀρμοζέσης παρονομοσίας πημα-
νῆν ἡμᾶς ὑπέλαξε ἕτῃ τῆς χρησιμῆς ἡμεῶν
λογία πισθίσας, ἠπέλειγταις ἐκκλησιαίαις ἐπι-
δρῶσαι τ̅ δαίμονος τ̅ ἀκολάστ̅ τὸ εἶδῶλον.

Κεφ. κβ̅.

CAP. XXII.

De libertate ac fiducia Decurionis Beraensis.

CUM talibus minis profectus, ab u-
no viro devictus est Berææ. Hic
virtum ob alia illustris erat & conspi-
cuis. Primum enim locum inter curia-
les obtinebat: Tum zelus fidei eum
multo illustriorem reddidit. Nam
eum filium suum ad impietatem Gen-
tilium quæ tunc temporis prævalebat,
defecisse cerneret, eum domo sua ex-
pulit, palamque abdicavit. Ille in vici-
na urbi statione Imperatorem adiens,
& cultum suum, & patris abdicatio-
nem ei exposuit. Qui mox adolescen-
tem bono animo esse jubet, patrem ei
se reconciliaturum pollicitus. Cumque
Beræam venisset, Decuriones & Ho-
noratos ad convivium vocavit. Inter
hos erat etiam adolescentis pater: quæ
unà cum filio in eodem secum stibadio
jussit accumbere. Et sub medium jam
prandium ad patrem conversus. Equi
mihi non videtur, inquit, vim facere
sententiæ quæ in diversum fetatur, &
quæ alio revocari nolit. Proinde noli
filium tuum cogere, qui cultum tuum
sequi recusat. Nam nec ego te cogo, ut
cultum mecum sequaris, quamvis faci-
le possim te ad hoc compellere. Tum
ille Divina fide animatus: De isto, in-
quit, scelerato Deoque inviso loque-
ris, Imperator, qui mendacium præ-
tulit veritati. Ad hæc Imperator per-
sonam inditens mansuetudinis: Desi-
ne, inquit, conviciari vir bone. Con-
versoque ad juvenem vultu: Ego, in-
quit, tui curam geram, quando pa-
tri tuo persuadere non potui ut id fa-
ceret. Hoc ego factum non sine causa
commemoravi, sed ut ostenderem non
solum admirabilis hujus viri egregiam

Περὶ τῆς τῷ πολιτευομένῳ βεραϊαῖς παρρησίας.
Μετὰ τέτων ἡ ἀπάρας τῆς ἀπέλῶν, ἡ
ἐνός ἀνδρός ἐν βεργία κατηγωνιάθη.
Ἐοῦ μὴν ὁ ἀνὴρ, ἵνα ἄλλως μὴν ἀπειφανῆς ἐπι-
χρανεῖν ᾖν. τῆς γὰρ ἀνὸς διπολιδομῶν ἡ ἑστῶ
ἀπειφανέσθῃ ἡ ἀνὸς ὁ ζῆλος ἀπέδρασε. τοῦ
γὰρ ἰὸν θεασάμενος εἰς τὴν τότε κρατέσαν ἀ-
σέβειαν Ἰσοκρίαντα, ἐξήλασε τ̅ οἰκίας κ̅ πα-
φανῶς ἀπεκήρυξεν. ὁ δ̅, ἐν τῷ πελάζοντι τῆς
λῆσας ἀμὲν τῷ βασιλεῖ παρονομοῦν, τὴν τε οἰ-
κίαν γνώμην κ̅ τὴν τῆς πατρός ἐδήλωσεν δια-
κήρυξεν. ὁ δ̅ ἡσυχίαν ἀγῆν τῶν παρονομοῦν
καταλλάξιν ὑποχόμενος τὸν πατέρα. ἐπέδρα
ἡ ἀφίκετο εἰς τὴν βεργίαν, ὅθεν ἐν τέλει κ̅ ἀξίω-
μασι σωεν κάλεσεν εἰς ἐσίασιν. ἐν τῆς οἰκίας
ὁ τότε πατήρ, τῆς τῆς ἡμεῶν εἰς τὴν ἀν-
τὶς εἰδῶ ἀκατακλιθῆναι παρονομοῦν. ὁ δ̅ ἡ
εἰς εἰς μεσσηῖος ἔφη παρὸς τὸν πατέρα. εἰ δὲ
εἶναι μοι δοκεῖ βιάζεσθαι γνώμην ἑτέρως ἐκκλη-
νομῶν, κ̅ μετὰ γὰρ μη βελομῶν εἰς ἑτερα-
μὴ δὲ ἂν βιάσῃ τὸν πατέρα τοῖς σοῖς δόγμα-
σιν ἀκολαθῆναι βελομένον. εἰδὲ γὰρ ἐγὼ σὺ
ἔφη, βιάζομαι τοῖς ἐμοῖς ἐπειδὴ, καί τοι μᾶ-
λα ῥαδίως ἀναγκάσαι δύναμενος. ὁ δ̅ τῆς
ταῦτα πῆς τὸν λογισμὸν παρὰ τῆς εἰδῶς, ἀν-
τέτρε, ἔφη, ὁ βασιλεῦς, τῆς ἀλάστορος λέγῃς
τῆς θεομισίας, καὶ τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας
παρονομοῦν, ὁ δ̅ πάλιν τὸ τῆς παρὰ τῆς
ἀπειφανῆς παρονομοῦν, παῦσαι, ἔφη, ἀν-
δρωπε λοιδορομῶν. καὶ παρὸς τὸν νέον ἀ-
ποκλίνας τὸ παρονομοῦν, ἐγὼ σὺ, ἔφη, φρον-
τιῶν, ἐπεὶ δὲ σὺ τὸν πατέρα δρᾶσαι τῆς οἰκίας
ἐπέδρα. τῆς δὲ μεμῆνται τῆς διηγήσειας ἐμάτην
ἐμνήσθην, ἀλλὰ δεῖξαι βελομένον, εἰ μὴ
νον τῆς θαυμασίας ἀνδρός τῆς ἀξιάγασιν
παρρησίας

παρρησίαν, ἀλλ' ὅπου πλείους τῆς ἐκείνης κατέφρονησαν δυναστείας.

A libertatem, sed alios quoque plurimos vim ac tyrannidem illius contempfisse.

Κεφ. κγ.

Περὶ τῆς παιδαγωγικῆς προφήσεως.

ΚΑΙ Ἰδὼν ἀντιοχεια ἀνὴρ τις πάλιν ἀεισθεῖς, παιδαγωγῶν μεράκια πεπεσμένον, συνήθης μὲν ἰσως πλάτων λόγων ἢ καὶ παιδαγωγῶν μεραίων, τῷ τῶν καὶ τῶν διδασκάλων ἡγεμῶν λιβανίου ἢ ἴν, ὃ ἐν βουφισαῖς πολυθρύλλητος, δυοσεῆς ἢ ἑστὶ ὡν καὶ τὴν νίκην προσμένων, καὶ ἰσχυρῶς φανταζομένων ἀπειλάς, ἤρετό τον παιδαγωγόν κωμωδῶν τὰ ἡμέτερα, ἢ ποιεῖ, λέγων, τί τέκνον ὁ υἱός; ὃ ἢ τῆς θείας ἀπληθῆ εἰς χεῖρας, περιήρηκε τὸ μέγ' ὀλίγον ἐσόμῳρον, γλωσσόκομον γδ ἔφη, βουφισα, ὃ ἔ' πάντες κατὰ σιδάξιδημιεργός, ὃν σὺ κωμωδῶν, τέκνον ὦν περιήρηγόρδισας. ὀλίγων ἢ διελευσῶν ἡμερῶν ὅτε ἀλάσθρη ἐκείνης θανάτου ἐμνήσθη καὶ ἐν γλωσσόκομῳ κείμενος ἐνομιᾶν καὶ τῶν ἀπλάτων ὁ κόμπος μάταμος ἀπεφάνθη, καὶ ὁ θεός ἐδοξάσθη.

CAP. XXIII. De prædictione pædagog.

NAM & Antiochiæ vir quidam optimus, adolescentium quorundam pædagogus, cum esset eruditior quam vulgus pædagogorum solet, familiaris erat celeberrimo illi us Sophistæ Libanii, qui tunc temporis inter Professores principem locum obtinebat. Hic cum esset impius, & victoriam propediem expectaret, minasque Juliani animo revolveret, religionem nostram deridens, quæsitiv ex pædago, quidnam ageret fabri filius. Ille Divinâ repletus gratiâ, id quod brevi futurum erat, prædixit. Loculum enim, inquit, fabricatur hujus universi conditor, quem tu fabri filium per ludibrium appellas. Nec multis post diebus, nuntius de morte illius allatus est, & ipse in loculo jacens advectus: ac minarum quidem inanis apparuit jactantia; Deus autem glorificatus est.

Κεφ. κδ.

Περὶ τῆς ἀγίου ἰουλιανῆς μονάχου προφητείας.

ΚΑΙ ὁ τῶν ἀσσημάτων ἢ ὀνβίων ἐν σώματι μιμησάμενος, ἰουλιανὸν λέγων, τὸν σάββαν Ἰπικλῶ τῆ σύρον Φωνῆ περισηγορδύμῳρον, ἐτὴν πολυεῖαν ἐν τῇ φιλοθεῶ συνιστάψαμῳριστοεῖα, σαρδαιότερον τῷ θεῷ τῶν ὀλων τὴν ἰκετίαν περισεφερε, τὰς τῶν δυοσεῶς ἐκείνης μεμαθηκῶς ἀπειλάς. καὶ ἐκείνῳ ἢ τὴν ἡμέραν κατ' ἠν ἐκείνῳ ἐδέξατο τὴν σφαγὴν, ἑστὶ ταύτην περισηγορδύμῳρον ἐγνώ, καίτοι πλάτων ἢ εἰκοσιεπταμῳρὸν ἐκ τῶν φρογῳισηεῖς μέχρι τῶν σαρδαιότερων ἀειθμεμένων. Φασὶ ἢ αὐτὸν πολυεῖαν ἐτὸν φιλοθεῶρον ἀνπιβόλῳνα δεσπότην, Ἰπικλῶ μὴν ἑξαπῳνης τὴν τῶν δακρῳων φορῳν διαχυθῳναι ἢ ἑδυμῳδίας πλεθῳνῳναι, ἐγανωθῳναι τὸ περισηπονον, καὶ τὸ μνήσσαι τὴν τῆ ψυχῳς ἢ ὀνῳν ταύτην ὀι συνηθῳς περι τὴν μετὰ βόλῳν αὐτῶν θεασάμενοι, μνήσσαι σφῳισῳν ἰκέτευσῳν τῶν περισηπονης τὴν ἀφορμῳν. ὃ ἢ τὸν συνῳφῳ τὸν ἀγῳριον τὸν ἑἀμπελῳν τῶν θεῳς πολέμιον, δικῳς εἰσῳεπερῳχθῳι τῶν εἰς τῶν ἀδικημάτων, καὶ κατῳνεκῳρον, τῆς Ἰπικλῳς πεπαμῳνον. ταῳτα

CAP. XXIV. De prædictione sancti Juliani Monachi.

SED &is qui Angelorum corporis expertum vitam in corpore imitatus est Julianus, qui Syrorum lingua Sabba appellabatur, ejus vitam & conversationem in historia Philotheo concripsimus, cum minas impii illius accepisset, Deum omnium moderatorem intentius orare cepit. Eo autem die quo ille lethalē plagam accepit, oranti eades illius revelata est, quamvis monasterium ejus viginti & amplius masionum intervallo distaret a castris Romanorum. Ajunt enim, cum lamentaretur & elementi Deo enixius supplicaret, repente illum fluentes lachrymas compressisse, & gaudio atq; hilaritate repletum esse, vultuq; sereno apparuisse: eaque re læticiam animi sui declarasse. Quam mutationem cum quidam ex ejus familiaribus conspexissent, rogantur ut causam hilaritatis ipsis aperiret. Ille silvestrem aprum, vastatorem vineæ DOMINI, pœnas tandem exsolvisse dixit damnorum, quæ intulisset vineæ, & mortuum jacere, nec amplius insidiaturum esse. His auditis, cuncti præ gaudio exultarunt,